

[Ole Henriksen]

spørgsmålet om overskudsdeling og spørgsmålet om den fortsatte omkostningsdæmpning som den politik, man vil føre videre.

Jeg tror, det ligger sådan med disse to lidt ukonkrete begreber, at lønmodtagerne hidtil kun har mærket følgerne af det, man kalder omkostningerne i erhvervslivet, når de skulle dæmpes. Det ligger helt klart, at det hidtil har været praktiseret som en lønpolitik og en politik rettet mod lønmodtagerne. Det erkendes ikke mindst fra regeringens side og fra statsministerens side, at det har været tilfældet.

Det, som er det uklare her, er vel, at man kan opfatte, at regeringen nu er indstillet på at fortsætte lønpolitikken over for lønmodtagerne, altså den fortsatte reallønsnedgang. Det er sådan set den ene vægtskål, man putter det i, og i den anden vægtskål lægger man spørgsmålet om overskudsdeling, og så laver man en indbydelse til at undersøge her i folketinget, om der kunne skabes et flertal for det.

Jeg synes, at der er uligevægt i disse to vægtskåle, de er ikke i balance. Det, der er sagen, og det, man frygter, er, at indkomspolitikken fortsætter i den ene vægtskål, som nok tynger mest, mens det, man har puttet i den anden vægtskål, det, der hedder overskudsdeling, kun er i form af en indbydelse. Jeg synes nok, at der er en række problemer med at få balance her, i og med at der jo reelt ikke er flertal i dette folketing for den socialdemokratiske og LOs model for overskudsdeling, ej heller for økonomisk demokrati, som det jo hed i sin tid. Der har været en bevægelse fra det første udspil omkring økonomisk demokrati mod overskudsdeling, som det hedder nu, som har været et skred mod at imødekomme en lang række af de borgerlige partiers ønsker på dette område.

Jeg frygter altså, at regeringen på et vist tidspunkt finder ud af at slække yderligere på hele dette overskudsdelingsbegreb og glider længere over i borgerlige synspunkter på dette område. Derfor vil jeg advare regeringen mod, at man fortsætter dette skred over mod den borgerlige side, og mod, at man efterhånden får udvandet hele begrebet ØD, OD og virksomhedsdemokrati, og hvad det ellers hedder, således at det er ganske uigenkendeligt for alle de folk ude på arbejdspladserne, der har læst hver vinter i studiekredse om alle disse ting.

Da der ikke er noget flertal her i folketinget for det, er det selvfølgelig spørgsmålet, om man i kraft af denne indbydelse til en drøftelse af disse problemer ikke hellere skulle sikre sig, at man begynder at vende tilbage til at snakke om det, der er de oprindelige tanker i socialdemokratiet om ØD, og så prøve at få nogle reelle drøftelser – for jeg forstår, at det kun er drøftelser – med det eller de partier i folketinget, som ligger tættest op ad partiets egentlige formuleringer. Det synes jeg sådan set ville være noget, der var bedre egnet til at tynde lidt mere i vægtskålen, fremfor at man her prøver at legalisere en fortsat indkomstpolitik ved noget, der er så luftigt som en indbydelse til folketingets partier, som der reelt ikke er noget indhold i.

Lad os få de drøftelser i gang, og jeg kan da sige, at socialistisk folkeparti ud fra dette er indstillet på at få en drøftelse om det, således at der i hvert fald kommer reelt indhold i sådan nogle drøftelser.

Arne Melchior (CD):

Jeg er gået op for at sige noget om biler, men jeg vil godt sige noget om roser først, for at ingen skal tro, at vi foretrækker den ene branche fremfor den anden.

Sidst vi havde en større debat i denne sal, den 12. november, sprang roserne jo ud på 70 af tingets medlemmer. Det var noget forbløffende at se, at det parti, der vel stærkere end de fleste går imod at tiltuse sig reklameplads i TV, netop ved den lejlighed misbrugte mediet, for det var jo nok ikke til glæde for den anden side af salen, man smykkede sig med disse roser. Men o.k., duften er borte, synet er borte. Nu kan man kun gå og ønske, at den rødeste rose må blomstre igen til næste skærsommer.

Farven er unægtelig borte, og nu er det gule og grønne farver, der dominerer. F.eks. dominerer disse farver hos den tidligere meget ærede formand for dette ting, som jo nu sidder uden for banen og gul og grøn i hovedet af ærgrelse uddeler gode råd og kritik, anvisninger til venner og fjender. Det er jo noget lettere, når man står udenfor, og en af hans partifæller har meget rigtigt sagt, at noget af det kunne han måske have sagt, mens han sad her, så havde det nok vundet lidt i troværdighed.